

[Aksel Larsen.]

Henstilling til Statsministeren om at lade Forligsmanden gøre et nyt Forsøg, ikke ønsker, at Flertallet skal herske her i Tinget, hvorfor de bøjer sig for Statsministerens og Mindretallets Diktatur.

Naar vi deltog i denne Opfordring til Statsministeren, skyldes det naturligvis, at vi mener, alt taler for at gøre et saadant Forsøg. Ikke blot er der jo, som nævnt, ved at blive forsøgt Mægling i det, vi kalder den store Konflikt — det er muligt, dette ogsaa vil have Betydning for Slagterikonflikten, det kan jeg ikke bedømme, for jeg kender ikke det Mæglingsforslag, Forligsmanden arbejder med for den store Konflikts Vedkommende, men ogsaa dette kan naturligvis tages i Betragtning —, men det, som for os vejer meget tungt, det er, at efter hvad der hidtil foreligger oplyst, var det et daarligt Mæglingsforslag, Forligsmanden stillede, og det var fuldkommen naturligt, man kunde ikke vente andet, end at Slagteriarbejderne vilde og maatte forkaste det med det betydelige Flertal, vi har hørt om. Under disse Omstændigheder maatte det netop være rimeligt, om man sagde til Forligsmanden: Gør et andet Forsøg, men gør det bedre! For os er det underordnet, hvorfra Initiativet udgaar, det kan for vor Skyld udgaa fra de interesserede Parter, det kan ogsaa udgaa fra Regeringen. Jeg forstaar meget vel Forligsmandens saglige Betæneligheder ved at gribe ind paa egen Haand og paa formelt eget Initiativ, fordi Sagen saa at sige er taget ud af Hænderne paa ham, derved at Statsministeren har haft saadan et Kissejag med at komme med sit Forslag her. Men jeg synes ogsaa, at som Sagerne laa, burde Statsministeren have kunnet se bort fra mulige Prestige Grunde eller andre Grunde og ladet Forligsmanden foretage et nyt Forsøg.

Man vil sige: ja, men det haster! Dette Argument er ikke af saa stor Vægt. Efter alt, hvad der har foreligget, kan Afstemning om et eventuelt nyt Forligsforslag i Slagterikonflikten være afsluttet i Løbet af en halv Snes Dage, og paa samme Tid kan Afstemningen være afsluttet i den store Konflikt. Jeg er ikke Tilhænger af nogen langvarig Slagteristrejke, jeg er ikke blind for de skadelige Virkninger, den vil have; men paa den anden Side skal man heller ikke komme og fortælle, at det vil have fuldkommen katastrofale Virkninger for Landet, hvis man venter en Uge eller en halv Snes Dage for at se at naa til en fornuftig Løsning. Det har man imidlertid ikke villet, man har villet gennemtrumfe

dette Forslag med et knebent Flertal her i Tinget og har derved lagt sig paa den Linie, at man vil have den daarligst mulige Løsning. Jeg efterlyser Begrundelsen herfor.

Jeg sagde, det var et daarligt Forslag, Forligsmanden havde stillet, og jeg mener, at det for saa vidt er begrundet gennem de Oplysninger, jeg fremkom med her ved første Behandling. Jeg ser i en københavnsk Eftermiddagsavis for i Gaar — jeg tror, det var „Information“ —, at man hæfter sig ved den Tale, jeg holdt ved første Behandling, og advarer imod at tro paa, at det er sandt altsammen, for man maa formode, jeg har overdrevet en hel Del. Men alligevel siger Bladet: Man maa dog spørge: Er det selv kun delvis rigtigt, hvad Aksel Larsen har sagt, saa er det jo Forhold, man ikke kan være bekendt at byde noget Menneske i dette Land. Jeg kan trøste dem, der maatte nære Tvivl om Rigtigheden af mine Oplysninger, herunder Redaktionen af „Information“, med, at mine Oplysninger er bekræftet, eller rettere, det er blevet bekræftet, at de ikke var overdrevne. Det er blevet bekræftet derigennem, at de ikke er blevet modsagt. Jeg har nok sagt, at de allerfleste af Tingets ærede Medlemmer overhovedet ikke aner, hvad denne Sag i Grunden drejer sig om — nu aner de lidt om det, efter at jeg har fortalt derom ved første Behandling —, men naturligvis er der ganske enkelte her i Salen, som ved god Besked, fordi de har saa udmærket god Forbindelse med Slagteriernes Ledelse. De kender disse Forhold og ved, det er rigtigt. Hvis jeg havde overdrevet blot det mindste, saa vilde disse ærede Medlemmer, der paa en vis Maade samtidig er Slagterirepræsentanter, bestemt være staaet op og være faldet over mig og have sagt: dette og dette er urigtigt. De gjorde det ikke. De tav stille og gav i Krogene Udtryk for, at det var jo egentlig rigtigt, hvad jeg havde sagt. Forholdet er det, at jeg ikke overdrev, men at det endda paa adskillige Felter er værre fat, end man skulde tro efter den Skildring, jeg har givet her.

Jeg føler i øvrigt Trang til at sige, at det er trist at se, hvordan den danske Presse i Almindelighed, Flertallet af Dagbladene, behandler denne Sag. Jeg har nævnt dette Tilfælde med „Information“, som dog beskæftiger sig lidt med det og siger: Hvis dette er rigtigt, saa maa man rette Forholdene. Det er en enlig Svale. De øvrige Blade beskæftiger sig ikke med det. Hvis der kommer Kaffe bønner til Landet eller en amerikansk Filmskomiker, eller der sker noget lignende, saa sendes